

[Henry Christensen.]

arbejde bedre med dette lands økonomiske politik.

Med hensyn til devalueringens forløb, som statsministeren også talte om, skal jeg ikke gå ind i en længere diskussion nu, det tjener vel næppe noget formål. Men det var vel sådan, at de to første møder tilsigtede eller i hvert fald af os blev benyttet til at fremskaffe oplysninger, som vi anså for fornødne for at kunne foretage en nærmere bedømmelse, hvorefter regeringen i det tredje møde meddelte, at nu var også procent-satsen fastsat. Derfor er det vel rigtigt at fastslå, at dette blev taget på regeringens ansvar; der var ikke noget at forhandle om på det tidspunkt, efter at man havde fået oplysningerne.

Men jeg vil gerne yderligere sige om devalueringen, at statsministeren begrundede jo devalueringen med et hensyn — og jeg vil ikke bestride de saglige betragtninger, han anfører dér — til en betydelig del af landets industrivirksomhed, nemlig eksportindustri-virksomheden. Det er ikke bare dem, der eksporterer til England, men også dem, der eksporterer til det øvrige EFTA-område, og som møder en skærpet konkurrence. Det er da klart et argument; vi har erkendt fra venstres side, at det var et argument, men når vi skal vurdere den økonomiske politik og behovet for de foranstaltninger, der her er foreslået, så må vi vel have lov at sige til regeringen, at en række andre europæiske lande, der har måske endnu større eksport-interesser; hvad deres industri angår, kunne se væk fra det argument.

Jeg erkender, at det var vanskeligere for Danmark — efter min opfattelse fordi Danmarks økonomiske situation var ringere, efter min opfattelse fordi vi havde en skæv betalingsbalance, efter min opfattelse fordi omkostningsniveauet var steget voldsomt mere i Danmark, og her er der efter mit skøn en fundamental uoverensstemmelse i vor vurdering, når regeringen har den opfattelse, at efter at Danmark har devalueret, er disse foranstaltninger begrundet alene i devalueringssituationen.

Hvis regeringen stadig har den opfattelse, så har den efter vor mening ikke klart for-tået, hvad der var situationen for Danmarks økonomiske politik. Devalueringen i sig selv styrkede naturligvis konkurrence-

evnen over for det øvrige EFTA-marked. Det kunne uden devalueringen have været så meget desto mere nødvendigt. Man lukker øjnene for det reelle, når man vil påstå, at vor konkurrenceevne havde været i orden, hvis vi ikke var blevet stillet over for devalueringen. Devalueringen styrkede jo endda eksporterhvervenes konkurrenceevne. Derfor har vi naturligvis en fundamental mistillid i den nuværende situation til regeringens vurdering af disse forhold.

Må jeg sige bare en enkelt ting til finansministeren; det angår det vigtige spørgsmål om skattelovgivning efter princippet: skat efter evne. Når jeg mener, at man i dag har angrebet dette princip voldsomt, er det, fordi vi nu kommer i en situation, hvor der kan være en række mennesker i Danmark, der har meget store indtægter og meget store stigninger i deres indtægter i indværende år, og de får ingen ekstraskat, mens andre mennesker, hvis indtægter går fra 25.000 kr. ned til 15.000 kr., skal have en særskat. Her er det, jeg siger, at vi indfører et princip, der er i strid med det gamle og ellers af os alle anerkendte princip om skat efter evne.

Dernæst vil jeg gerne spørge finansministeren og statsministeren — hvem af dem der nu vil svare — hvorledes denne særskat, sådan som den er udformet, rammende erhvervslivets likviditet alvorligt nu, kan virke til at stimulere beskæftigelsen her i landet. Bliver virkningen ikke den modsatte? Vil man ikke her argumentere for det, der er ens afgørende opfattelse?

Hr. Per Hækkerup sagde, at han havde med interesse lyttet til venstres og min argumentation, og mente, at han derefter kunne forvente en slags tilslutning, en mere eller mindre ubetinget tilslutning til regeringens foranstaltninger. Deroverfor vil jeg gerne sige til hr. Per Hækkerup, at de enkelte spørgsmål må naturligvis vurderes i sammenhæng med hele den øvrige økonomiske politik. Hr. Per Hækkerup indledte sin tale i dag med at overfalde os andre med spørgsmålet om, hvad det er, der skal skæres ned på — denne urimelige, gammelkendte argumentation ... (Afbrydelse) ... jo, denne urimelige, gammelkendte argumentation, der simpelt hen hindrer, at noget fornuftigt kan gøres. Hr. Per Hækkerup har i dag eller i går sammen med